

- Хората се бяха подготвили – прекараха ни през поредния пазар (май ентузиазма за купуване вече се е изпарил ☺) и в ресторанта за обяд – на брега - езерото е пред нас. В края на обяда ни демонстрираха как хората са си правили нещо като шампоан – листа от местно растение, мачкане, прекарване през ренде и получената смес се слага във вода. Тази смес пере всичко – вълната, която изпраха пред нас стана наистина чисто бяла. Е, похвалиха, че това чудо била причината мъжете в тази страна да не са плешиви. Вярно – не видях плешив индианец, но дали това е причината ???
- Пресякохме острова и заслизахме към чакащото ни от другата страна корабче.

Тогава видях тази жена. Много ми заприлича на мумиите. Не мърдаше. Само пръстите на ръцете ѝ се движеха – предеше. Очите ѝ също не се движеха. От дясно имаше чинийка за парички. Някой я беше поставил тази жена там. Вечерта щеше да я прибере

– като вещ. След малчугана, това е втория символ на Перу – те си приличат по някакъв начин тъжни са и в началото на живота и им и в края.

- На връщане пак си поначесох крастата с карането на корабчето и почти по тъмно бяхме в Пуно.
- На по-късен етап от нашето пътешествие се изясни, че двама от нас са олекнали с малко пари – затова не си оставяйте нещата където и да е и независимо, че ще ви уверяват, че няма опасност – паспортите и парите с вас – навсякъде !!!

Отново искам да БЛАГОДАРЯ и да кажа на Тигърчето А – да е живо и здраво !!! Хубавините днес нямаха край !!!

21. юни 2017 г.

- Сутринта тръгваме към Куско –старата столица на Перу. За начина на пътуване вече знаете всичко и няма да го повтарям – дълго е, но е приятно заради това, което виждаш по пътя. Пристигнахме по тъмно – градът беше се смълчал. Този ден мина в автобуса. Все пак по тъмно видяхме нещо от града – центъра, катедралата – красиво е.

- обмених малко пари – по време на предишните опити за обмяна ми бяха отказали за вземат някои банкноти в долари - тук нямаше проблем с тях – взеха всичко. Все пак, когато се подготвяте за такова пътешествие бъдете прецизни в избора на банкноти – не трябва да са прегънати, скъсани и надраскани – по-лесно ще бъде.

- купих си и месните лекарства за височини, както и за истинка – в аптеката се обяснявахме с десетопръстната система и работа стана. Изядох едно хапче за истинката и съм заспал като къпан.

- От всеки хотел изпращам снимки на Маята ☺ от поредния ден.

22 юни 2017 г.

- сутринта - бре – добре съм – това хапче подейства.

- посоката е Мачу Пикчу . Пътуваме с малко автобусче. Все по-често се чува онова Олантаитамбо. Вече се знае, че това е градчето от където се тръгва към този феномен. Ще вземат да забравят за Гонда Вода. Един го вика така, друг го поправя – било с й и без й. Но при всички случаи звучи добре. Полека се търкаляме към крайната си цел днес , а тя е именно това малко градче.

- Пристигаме към 1-2 следобед. Градчето е пълно с туристи. Чува се всякаква реч и всякаква порода двукраки се разхождат из центъра – руси, тъмни, къдрави, гологлави, по двойки, сами, с огромни раници или просто по къси гащи и малко „колосана“ риза. Готино е .

- Купихме си по-една шапка с надпис Мачу Пикчу – готови сме за утре. Взех по една и за Серьогата и Иво – не може – приятелите следва да се уважават. Набутах ги някъде в раницата.

- разгледахме и терасите около градчето – от едната страна искаха пари –дадох им и се изкачих до най-високата точка – селото е в краката ми. От другата страна на селото терасите се посещават без заплащане, но нагоре може да се качиш до 5 часа след обед. Инките са били най-големите майстори на терасирането – ето все още съществуват – не се използват по предназначение, но и така става работа. Накрая уважихме центъра с по една бира и се дотърсихме до хотела.

- Поизпрах малко – нещо близките и другите неща започнаха да свършват. Имаше и място и възможност нещата да изсъхнат – два дни щяхме да сме на това място.
- И вечеря с консумация на фирменото перуанско ядене – 7 човека си поръчахме. Стигнахме до ресторанта – там няма никой – да не сме нещо сбъркали ??? Не, не сме това си е местната система – водят група за вечеря. Това се трае 😊. Но ... донесоха ни поръчаната вечеря – ужас – печен плъх.